

veliko ljudi in so bile posledice atentata strašne. 65 Arabcev, moških in ženskih, je bomba dobesedno raztrgala, 107 pa je bilo hudo ranjenih. Atentat je povzročil med arabskim prebivalstvom v Haifi silno razburjenje, ki se je kakor blisk razširilo po vsej deželi. V Jeruzalemu je prišlo do spopadov med Judi in Arabci in so morali angleški varnostni oddelki ustaviti ves civilni promet po ulicah, koder krožijo samo vojaški avtomobili in tanki. Zaprli so tudi cesto, ki drži iz Jeruzalema v Jafu in v glavno mesto Judov v Tel-Aviv. V Prekojordaniji in Siriji so v dokaz soglasanja s palestinskimi Arabci razglasili splošno stavko. Oboroženi arabski oddelki iz Prekojordanije so pretrgali mejne ograje in vzdrli na palestinsko ozemlje. Vse trgovine v Jeruzalemu so zaprte in se že kaže pomanjkanje živil. V Jeruzalemu so ugotovili tudi več primerov nalezljivih bolezni, ker oblasti ne morejo vzdrževati redne zdravstvene službe. Angleška letala v skupinah krožijo nad palestinskim ozemljem ter razganjajo arabske oddelke, ki se zbirajo po gorovju, z bombami in s strojnimi. Položaj v Jeruzalemu je tako zaostren, da morajo celo tujci nositi ali fesi ali pa pripet križ, da jih razdraženo arabsko prebivalstvo ne smatra za Jude.

Radi opisanega nevarnega položaja je razglašeno v ogroženem ozemlju obsedno stanje. Po prekem sodu je bilo 27. julija izvršenih nekaj smrtnih obsodb. V Jeruzalemu so obesili dva Arabca in v Akonu dva Arabca, ker so našli pri njih orožje in strelivo.

Zalostna bilanca dosedanjih nemirov

Od začetka nemirov sredi leta 1936 pa do konca 1936 je nasilne smrti umrlo 21 Angležev, 81 Judov in 203 Arabci. Leta 1937 je bilo 20 angleških, 33 judovskih in 44 arabskih smrtnih žrtev. Leta 1938 pa je v spopadih padlo 16 Angležev, 71 Judov in 139 Arabcev. Vsega skupaj so boji v Palestini zahtevali 535 smrtnih žrtev, od tega 64 Angležev, 185 Judov in 386 Arabcev. Torej so Arabci v spopadih trpeli veliko več kakor Judje. V to število niso še vštete velike žrtve zadnjih judovskih atentatov, katerih je bilo 250.

DOSEDAJ SO IZŠLE SLEDEČE KNJIŽICE »SLOV. GOSPODARJA«:

- | | |
|--|--------|
| 1. Zemljiška knjiga | 5 din |
| 2. Kako si sam izračunam davek | 4 din |
| 3. Zaščita kmetov v Jugoslaviji (Razprodano) | |
| 4. Predpisi o cestah in prometu na njih | 14 din |
| 5. Zakon o volitvah narodnih poslancev | 8 din |
| 6. O bolnišnicah in bolniških pristojbinah | 5 din |
| 7. Koliko sme odvetnik računati | 5 din |
| 8. Uredba o likvidaciji kmetijskih dolgov | 5 din |
| 9. Uredba o kmetijskih zbornicah | 5 din |
| 10. Uredba, s katero se določa tarifa o nagradah notarjev | 5 din |
| 11. Uredba o likvidaciji kmetijskih dolgov z vsemi spremembami, dopolnitvami in a tentičnimi tolmačenji do 1. febr. 1938 | 12 din |

Naročniki »Slovenskega gospodarja« do-
bijo knjižice za polovično ceno.

Novice iz španske državljanske vojne

Rdeča divizija uničena

Med poslednjimi vestmi v zadnji številki smo poročali o veliki zmagi, katero so izvajale nacionalne čete na estramadurskem bojišču v treh dneh. Ta ofenziva je zaključena in so Francove čete zasedle v Estramaduri 4943 kvadratnih kilometrov ozemlja, kjer je 48 mest in vasi. Ujele so 10.000 rdečih miličnikov in zaplenile 78 topov kalibra 75 mm in 34 topov kalibra 107 mm, 82 tankov in oklopnih avtomobilov ter 6000 ton streliva.

Na fronti ob reki Ebro in v odseku pri Tortosi so zbrali rdeči po estramadurskem porazu številne nove oddelke. Začeli so graditi mostove čez reko in se jim je posrečil prodor do Viola Asco. Nacionalisti so jih ustavili z letali in s pehoto ter so jih vrgli po hudi bitki nazaj čez reko. 45. rdeča divizija, ki je poskušala prekoračiti Ebro južno od Tortose, je bila popolnoma uničena. S tem je ponesrečila ofenziva rdečega ge-

nerala Miaje, s katero je hotel razbremeniti položaj svoje južne armade.

Nezaslišana grozodejstva rdečih

Po zmagi v Estramaduri so odkrile Francove čete strašna grozodejstva, katera so uganjali na tem ozemlju rdeči krvoloki pred pobegom pred zmagovalci. Skoro vse estramadurske duhovnike so poklali in so jih še grozno mučili pred smrtjo. Župnika mesta Don Benita so zaprli v železno kletko za tri dni. V kletki so ga žgali z razbeljenim železjem. Ko je bil ves obžgan in preboden, so ga odpeljali na pokopališče, kjer so ga ustrelili. V istem mestu so ustrelili rdeči podivjanci dva 13 in 14 let stara dečka zato, ker nista hotela izdati rdeči druhalni skrivališča njunega očeta, ki je bil prijatelj v kletki mučenega in ustreljenega župnika. V bližini mesta Habe so poklali rdeči 25 žensk in otrok, katere so odpeljali kot talce, ker so jih ovirali na prenaplenu begu.

Japonsko-kitajska vojna

Vrata do Hankova zavzeta

Večkrat smo že poudarjali v našem listu, da so napeli Japonci vse sile na kopnem in na reki Jangce, da se čim prej polastijo kitajske prestolice Hankova. Da bi jim uspel ta načrt, so z vso srditostjo napadli mesto Kijukijang, ki je oddaljen od Hankova 240 km in tyori vrata do prestolice. Japonska pehota, bojne ladje in letala so osredotočila svoje napadalno in uničevalno delo na Kijukijang, ki se je moral 26. julija proti večeru predati po napadu devetih japonskih divizij. Japoncem so pripomogli k zavzetju te tolikanj važne postojanke motorizirani oddelki in ladje-topničarke, katere so prodrle z reke Jangce po kanalu na jezero Pojang ter so od juga zelo hudo obstreljevale Kitajce. V zavzeti Kijukijang je že prispel japonski

konzul, da bo čimprej ugotovil morebitno škodo na inozemskem imetju med srditimi bitkami za posest mesta.

Utrjevanje Hankova

Po padcu Kijukijanga je začel kitajski maršal Čankajšek z vso naglico utrjevati Hankov, katerega hoče braniti do zadnjega in zabraniti Japoncem še globlje prodiranje v notranjost dežele. Glavne obrambne črte Hankova so bile doslej na severu, od koder so pričakovali branitelji naval japonskih čet. Sedaj se pa utrjujejo Kitajci vzhodno in južno-vzhodno od prestolice. Kitajske čete se zbirajo v pokrajinah Šansi in Honan ter pripravljajo napad na lunghajsko železnico, katera je že v rokah Japoncev. Ta nameravana naj-novejša kitajska ofenziva bi naj zavrla japonski napad na Hankov.

Po katoliškem svetu

Zatiranje verskih šol. Po naredbi prosvetnega ministrstva v Nemčiji je izdal državni statistični urad poročilo o številu in obisku zasebnih šol v Nemčiji. Leta 1936 je bilo zasebnih ljudskih šol 476 s 1509 razredi, 37.793 učenci in 1592 učitelji. Leta 1937 pa je bilo 414 zasebnih šol s 1283 razredi, 33.056 učenci in 1344 učitelji. Polovica teh šol so katoliške verske šole. Kakor se vidi iz objavljenih števil, število zasebnih šol, med njimi katoliških, od leta do leta pada. To je nasledek smotrnega in vztrajnega boja narodnega socializma proti tem šolam in vobče proti verski vzgoji mladine. Isti boj se je sedaj začel na ozemlju bivše Avstrije, v kateri je bilo versko šolstvo jako razvito. Vlada sedanje Ostmarke je nedavno izdala odlok, s katerim se vsem zasebnim verskim šolam odvzema pravica javnosti, to je, pravica izdajati spričevala z veljavnostjo pred državo in njeno oblastjo. S tem so te šole kajpada obsojene na smrt. Z odlokom narodno-socialistične vlade so v prvi vrsti hudo prizadete zlasti katoliške redovnice, ki so vodile celo vrsto šol za žensko mladino. Nekatere teh šol so uživale velik sloves ter so jih obiskovala tudi dekleta iz

drugih držav. Še bolj pa ko redovnice, kojih znatno število se pripravlja na odhod v misijonske pokrajine, so prizadeti katoliški starši, ki jim je odvzeta možnost dosledne verske vzgoje otrok. S starši je tudi prizadeta katoliška cerkev, proti kateri nadaljuje narodni socializem svojo borbo.

Procesije v Nemčiji. Narodni socializem stremi vedno bolj za tem, da izrine z ulice vsak nastop in vsako manifestacijo, ki je ne priredi narodno-socialistična stranka. V javnosti bi se smel pokazati samo narodni socializem in nič drugega. Tudi katoliška cerkev ne. Med štirimi cerkvenimi stenami naj se za zdaj še zbirajo katoličani, ki mislijo, da je to potrebno, izven cerkva pa bi naj ne nosili svoje vere, da bi jo svetu prikazovali. Procesije po ulicah niso strankinim poglavarjem nič kaj po godu. Popolnoma jih še niso prepovedali, delajo pa jim vedno večje ovire. To velja tudi za procesije na praznik sv. Rešnjega Telesa. Uradniki se teh procesij niso smeli udeležiti, tudi vojniki ne, prav tako ne tudi šolska mladina pod vodstvom učiteljev. Bile so prepovedane zastave, prepovedano je bilo vsako kraše-